

SEZÓNA

2025/26

2025/26

NOVÉ VÝZVY JOSEFA LÁSKY
PĚT SEZÓN KAROLÍNY ŠAFRÁNKOVÉ
JANKA RYŠÁNEK SCHMIEDTOVÁ O KYTICI

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ!
VSTUPENKY NA NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY SCÉNICKÉ ČTENÍ

ČERVEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

PONDĚLÍ	1.	18.00	GALAVEČER KLASICKÉHO BALETU		
			Galavečer k 15 letům baletní školy Ballet Prima Pardubice. Hosté sólisté baletu Národního divadla Praha. Sólová a skupinová vystoupení ze světových baletů Giselle a Popelka.		
ÚTERÝ	2.	10.00	K. Plešková / VZPOMÍNKY NA T.		ŠK
			Příběhy tří hrdinů inspirované životy lidí, kteří přežili Terezín. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK		
		19.00	FREDERICK	KONEC 21.35	F
STŘEDA	3.	17.30	FREDERICK	KONEC 20.05	S
ČTVRTEK	4.	19.00	D. Glattauer / ZÁZRAČNÉ CVIČENÍ		
			Komedie plná kousavých hlášek, možná až příliš ze života, která nás zavede k párovému terapeutovi... Hrají H. Čermák, F. Rajmont a J. Hána. Režie O. Zajíc. Divadlo Metro, Praha		
SOBOTA	6.	18.00	55 LET společně na cestě ze SKLEPA		
			Mimořádné představení k výročí legendárního Divadla Sklep, které 1. května 1981 odehrálo první mimopražské představení právě v Pardubicích. Vystoupí současní i někteří bývalí členové souboru.		
NEDĚLE	7.	18.00	CESTA KOLEM SVĚTA		
			Celovečerní představení výběrových skupin SelectDance.		
PONDĚLÍ	8.	16.30	TANEC V BARVÁCH & BARVY V Tanci		
			Vystoupení žáků tanečního oboru ZUŠ Pardubice, Havlíčkova.		
		19.00	TANEC V BARVÁCH & BARVY V Tanci		
STŘEDA	10.	8.30	TANEC V BARVÁCH & BARVY V Tanci		ŠK
		10.15	TANEC V BARVÁCH & BARVY V Tanci		ŠK
		18.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA	KONEC 20.00	X
ČTVRTEK	11.	10.00	MARYŠA	KONEC 12.00	ŠK
PÁTEK	12.	19.00	KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ	KONEC 21.20	E
SOBOTA	13.	18.00	KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ	KONEC 20.20	U

- NEDĚLE 14.** 9.00 **JAZZ DANCE OPEN 2026 – Workshops**
 Výuka pro všechny zájemce: 9.00–10.00 H. Machová (jazz choreography), 10.20–11.30 B. Ptáčková (body connecting). Lekce lze sledovat i jako divák. **Rezervace: 776 088 093.**
- 18.00 JAZZ DANCE OPEN 2026 – Galavečer**
 Tančí 1. sólisté baletu Národního divadla moravskoslezského Ostrava S. Sakurada, R. Matsumi (Japonsko), R. Pires (Portugalsko) a B. J. Packham (Velká Británie). Dále účinkují B. Ptáčková (tanec) a H. Machová (choreograf), taneční obor ZUŠ J. Kociana z Ústí nad Orlicí, Taneční divadlo H. Machové a další. Dekorování vítězů soutěže „Kreslíme a malujeme s festivalem 2026“. „Tanec v kolážích VII“ – výstava 248 profesionálních výtvarníků ze čtyřiačtyřiceti zemí světa.
- ÚTERÝ 16.** 19.00 **SENSES**
 Cirkus prožitý všemi smysly. Těšit se můžete na nejrůznější styly a žánry cirkusového umění od vzdušné akrobacie přes skoky na teeterboardu až po žonglování, tanec, pantomimu a práci s nejrůznějšími objekty. Představení hravě přeskakuje mezi cirkusem a tancem za doprovodu divadelních prvků a scénického umění. Režie M. Komaro. Cirk La Putyka, Praha
- STŘEDA 17.** 19.00 **D. Ondříček / KDE JE TA RYBA?** **Q**
 Svérázná muzikálová groteska s prvky černého humoru na téma životní bilance jednoho padesátníka. Hrají J. Pleš, S. Babčáková, P. Šimčík, A. Prášilová Fialová, V. Neužil a další. Režie D. Ondříček. **Dejvické divadlo, Praha**
- ČTVRTEK 18.** 9.00 **NEŽ VYROSTĚŠ** **ŠK**
 11.00 Taneční projekt souboru **Pop Balet Pardubice**, který je bezelstným vyprávěním o pohledu dítěte na svět dospělých i o ztrátě dětství cestou k dospělému životu. **Rezervace vstupenek na nicola@popbalet.cz.**
- PÁTEK 19.** 17.00 **BETA TANČÍ**
 19.00 Závěrečný pořad **Tanečního centra Beta** při SVČ Beta Pardubice.
- PONDĚLÍ 22.** 16.30 **ZÁVĚREČNÝ KONCERT**
 19.00 **tanečního oboru ZUŠ Pardubice-Polabiny**
Vstupenky prodává pořadatel akce.
- ÚTERÝ 23.** 8.30 **C. Podolský – M. Šinkovský / KRYŠÁCI A ZTRACENÝ LUDVÍK** **ŠK**
 10.30 Dva kryšáci, laboratorní potkan z Prahy a sádrový trpaslík – to je nerozlučná parta, která začíná na malém smetišti poblíž Vizovic jedno dobrodružství za druhým... Scénář a režie L. Jeník. **Divadlo Za2, Příbram**
- STŘEDA 24.** 19.00 **KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ** **KONEC 21.20** **B**
- ČTVRTEK 25.** 10.00 **R. Kipling – K. Plešková / MAUGLÍ** **ŠK**
 Příběh dítěte, které hledalo své místo v životě. Režie Z. Rumpík. **Malé divadelní studio LAIK**

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

- PONDĚLÍ 1.** 19.00 **SATISFACTION PO ŠEDESÁTI LETECH**
 Kapela **Simulantenbande** se svými hosty vzpomíná na 9. květen 1966, kdy dva její členové hráli poprvé veřejně skladbu skupiny The Rolling Stones „(I can't get no) Satisfaction“. A nyní ji po šedesáti letech zahrájí znovu... Hosté J. Vrána, P. Merta a kapela Ježíšek není.

STŘEDA	3.	8.30	C. Collodi – K. Plešková / PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ	šk
		10.00	Nová adaptace známé pohádky o dřevěném panáčkoví. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK	
ÚTERÝ	9.	11.00	P. Kult / NAŠI FABULANTI	
			Proč upřednostňujeme emoce před rozumem a přitažlivé lži před složitou pravdou? Satirický pohled do české domácnosti rozkrývající neduhy názorových přesvědčení jejích členů, kteří se generačně míjí. Hrají B. L. Vágnerová, M. Jindrová, A. Brukner a další. Režie T. Čapek. Ductus Deferens, Praha	

KUNĚTICKÁ HORA

ČTVRTEK	4.	20.30	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 22.45
PÁTEK	5.	20.30	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 22.45
SOBOTA	6.	20.30	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 22.45
PÁTEK	19.	20.30	KYTICE	
SOBOTA	20.	20.30	KYTICE	1. PREMIÉRA str. 6–9
NEDĚLE	21.	20.30	KYTICE	2. PREMIÉRA str. 6–9
	25.–28.	20.30	KYTICE	

VG
P1
P2

VČD NA ZÁJEZDECH

NEDĚLE	14.	16.00	PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ	NOVÝ BYDŽOV
ÚTERÝ	23.	17.00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	RYCHNOV NAD KNĚŽNOU

ČERVENEC

KUNĚTICKÁ HORA

1.–4. 20.30 **KYTICE**

K. J. Erben – V. La Chia – J. Ryšánek Schmiedtová / **KYTICE** str. 6–9 **PREMIÉRA**

Erbenova jedinečná sbírka balad inspirovaných lidovými pověstmi a báčorkami znovu ožívá. Jevištní adaptace režisérky Janky Ryšánek Schmiedtové a hudební skladatelky Vladivojny La Chii nahlédne skrze velkolepé hudebně-vizuální obrazy do mnohdy temných zákoutí lidské duše, kde se skrývají ty nejsilnější emoce. Zapomeňte na kolonku povinná (= nudná) školní četba a představte si fantastní svět legend našich předků, kde láska, zrada, smrt a přírodní zákony i nadpřirozené síly splývají v jeden velký strhující příběh (v létě umocněný neopakovatelnou atmosférou naší plenérové scény pod hradem Kunětická hora). Režie J. Ryšánek Schmiedtová.

V. Klimáček str. 10–14

KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ

Komedie o tom, že každá zásilka jednou dorazí, i když třeba ne tam, kam měla. Kurýr Jan se stará o značně vyšínutou matku, s níž jednoho dne musí rozvážet zásilky. A tím začíná sled komických i absurdních situací, které Janovi způsobí jak jeho matka, tak jeho podivní zákazníci... Hrají M. Mejzlík, L. Mecerodová a další. Režie F. Nuckolls.

P. Abraham – M. Mejzlíková str. 15–17

HOTEL MODRÁ HVĚZDA

Romantická komedie podle slavné filmové veselohry, v níž chudá holka dvakrát ke štěstí přijde a z jedné svatby ještě druhá vzejde. Když jsou v jednom městě dva hotely se stejným názvem, mohou být zdrojem komplikací. A když se v hotelu s tímto názvem má konat svatba a ženich potom čeká v jiném hotelu než nevěsta, je to už velká šlamastyka... Hrají K. Šafránková, J. Láska, V. Malá a další. Režie P. Novotný.

A. a V. Mrštíkové – K. Jandáčková
MARYŠA

Vrcholné drama českého realismu o tom, proč si dát raději čaj. V titulní roli E. Jechová a M. Sikorová. Režie K. Jandáčková.

P. Abraham – M. Mejzlíková
S ČERTY NEJSOU ŽERTY

Čertovská komedie o mladém mlynáři Petrovi, kterému pomůže samo peklo. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špíner, J. Láska nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

É.-E. Schmitt / **FREDERICK** str. 22–23

Romantická, komediálně-dramatická óda na divadlo a herectví, inspirovaná životem Frédérica Lemaitrea (1800–1876), francouzské divadelní hvězdy období romantismu. V titulní roli L. Špíner. Režie R. Lipus.

PARDUBICKÁ KYTICE NENÍ ZAPRÁŠENÉ MUZEUM

Ano, je to tak, i Pardubice se dočkají svojí KYTICE, tedy vlastního osobitého zpracování básnické sbírky české klasiky Karla Jaromíra Erbena, které slibuje nabídnout velkou hudebně-vizuální podívanou, a to od 20. června v magickém prostředí pod hradem Kunětická hora. Přestože je Kytice z pověstí národních původně nedramatický text, tedy text, který nebyl primárně určen k divadelnímu zpracování, během uplynulého čtvrtstoletí se stala jedním z nejčastěji uváděných titulů na českých jevištích. Čím láká tvůrce a diváky? A čím si získala režisérku JANKU RYŠÁNEK SCHMIEDTOVOU? Jestli jste zvědaví, jak bude pardubická verze Kytice vypadat, a chcete nahlédnout pod pokličku, ještě než vyrazíte, jak my v divadle říkáme, „na kopec“, pak je následující rozhovor určený přesně pro vás.

Vymyslet vhodný titul pro naši letní scénu na Kunětické hoře je vždy tak trochu oříšek. I my jsme si nějakou dobu lámaly hlavu, než jsme se shodly na české národní klasice – Erbenově Kytici. Ty jsi tehdy řekla, že inscenovat Kytici byl vždycky tvůj sen, proč a čím tě tohle původně nedramatické dílo tak lákalo?

Kytice právě dramatická je – a velmi!

Já o ní opakovaně přemýšlela už před lety v Ostravě, ale pak jsem sáhla po Gazdině robě a následně po Maryše. Vznikly dvě nádherné divadelní srdcovky, ale nestačilo mi to. Erben do těch svých balad totiž vepsal celé české realistické drama, které miluji, všechna dilemata velikosti antických tragédií, nelehké dějiny ženství a lidství, nelehké dějiny nás samých. A já cítila a cítím, že se s tím materiálem potřebuji vypořádat, že ho nemohu nechat jen tak ležet s tím, že jsem v osmé třídě pateticky před spolužáky přednesla Kytici a dostala jedničku.

Když počítám i balety a inscenace uměleckých škol, byla za posledních osmdesát let Kytice v různých podobách uvedena pětasedmdesátkrát, z toho přibližně padesátkrát po roce 2000. Čím si vysvětluješ takovou frekvenci uvádění tohoto titulu, který navíc na repertoáru většiny divadel vydrží poměrně dlouho?

Odborníci tvrdí, že divadlo vzniklo buď vyprávěním, anebo postupným rozehráváním rituálních obřadů. A já myslím, že Kytice obsahuje oboje. A taky je v těch baladách čirá spravedlnost, kterou teď ve světě moc nevidíme. Za zločin přijde trest, za lásku a víru vykoupení a štěstí. Navíc všechny ty příběhy ukazují člověka v krizové osudové situaci – a jestli něco diváci potřebují a milují, pak je to sledovat zápletky, u kterých se sami obávají, že by se mohli zažít. Chápu to, člověk z toho má husí kůži, rychle uvěří, že na jevišti stojí místo herce on, což je ve výsledku katarzní, očistné. A jakkoliv si to Erben (asi) neuvědomoval, v tomhle se trefil přímo do středu lidské duše, to mě baví a vzrušuje.

První otázka, se kterou jsem se setkávala, když lidé z mého okolí zjistili, že budeme zkoušet Kytici: Jaké balady jste vybraly? Prozradte mi tedy i čtenářům a budoucím divákům – jaké a proč zrovna tyto?

Začínat a končit budeme Pokladem, příběhem ovdovělé ženy, která se zapomene v představách, že už ani její dítě, ani ona nikdy nebudou hladovět. Následovat bude vyprávění o nevlastních sestřích, mezi které vstoupil muž a touha matky upřednostnit svou krev, Zlatý kolovrat. V Holoubkovi se odvypráví osud ženy, která kvůli mladému muži zapomene truchlit pro manžela, a ve Vodníkovi se zas bude řešit, jak to dopadá, když dívka propadne vášni k bytosti, co žije mimo náš svět. Nutné je vypořádat se s legendární Polednicí řešící přepracované ženy-matky a jejich úzkostné strachy. Po ní bude následovat Dceřina kletba, dramatická balada o ženě, jež propadla touze, otěhotněla, dítěte se zbavila a teď marně hledá, kdo za její neštěstí může. Finále pak bude patřit krásnému příběhu s názvem Svatební košile, kde víra svede boj se smrtí a, to snad mohu říct, ve výsledku vyhraje. Takže mnoho osudových momentů a zvrátů, ale ve výsledku i naděje jít dál.

Kromě toho, že jsi obsadila na-prosto celý dámský soubor, tvůj inscenační tým je složený ze samých žen. Ženský princip je s literární předlouhou neodmyslitelně spjatý – nejdůležitější

role v ní hrají ženské hrdinky, základním lidským vztahem je pro Erbenu pouto mezi matkou a dítětem. To jsou silná témata i pro tebe, že?

Ano, a všechny dámy z mého týmu mají dítě mladší pěti let. Je to sice náhoda, ale asi taková ta, co musela a měla přijít. Když ale rovně funguje divadlo a jeho lidé, je jedno, zda v něm pracuje žena nebo muž a zda ta žena má či nemá dítě. Já jsem upřímně vždy toužila říct: Budu potřebovat všechny ženy ze souboru, ano, úplně všechny, ano, i tu ještě na mateřské, děkuji. Podle mě je ženské téma lidské téma, jen v dějinách prostě víc ty nezkratné vášně, nemanželské děti a smrt postihovaly v životě ženy, logicky no... Žena byla hodně připoutaná k domu a domácnosti, pečovala. A když vypadal ten, kdo měl přinášet peníze a oporu, nastal boj o přežití.

Vladivojna La Chia, autorka velmi důležitých hudebních složek inscenace, je jako tvůrkyně scénické hudby tvojí stálou spolupracovnicí. Její tvorba je velmi osobitá – umí být lyrická i expresivní, hravá i silně atmosférická. →

V případě Kytice nejde jen o scéniku, ale vznikají také písně, a celkově bude mít hudba v inscenaci mnohem větší prostor. Můžete to prosím trochu upřesnit?

Já chci dělat už jen s lidmi, kteří vezmou moje nápady a místo toho, aby je jen splnili, osobitě je rozvinou. Vojna přesně taková je. Postupně jsme se už docela naučili, jak zacházet s těmi jiskrami mezi námi. V Kytici jsou ve velké zkratce zachyceny obrovské dramatické situace a skrze provokativní fantaskní hudbu jim můžeme dát větší a vrstevnatější prostor, aby se na ně divák zvládl nacítit a prožít je. S Vojnou se doplňujeme. Společně, doufám, obstaráme základ k pravdivému patosu i étosu, který podle mě Kytice potřebuje. Velmi nám s tím ve výsledku pomůže také choreografka – skvělá Denisa Musilová.

Jednotlivé balady Kytice mají samozřejmě i silný vizuální potenciál. Autorkou scény a kostýmů je výtvarnice Lenka Hollá, s níž také dlouhodobě spolupracujete. Co pro vás bylo důležité při uvažování o scénografii a jak bude naše Kytice vypadat?

↓ NÁVRHY KOSTÝMŮ DO KYTICE OD L. HOLLÉ

FOTO P. ŠEDIVÝ

S Lenkou jsme se shodly, že se budeme snažit o něco jako moderní baroko. Abychom jen svěvolně neprovokovaly diváky, kteří mají rádi klasiku, ale zároveň, aby ti modernější smýšlející lidé v hledišti neměli pocit, že koukají na zaprášené muzeum. Není legrace to vymyslet, ale jde to. V celkovém vizuálu jsme se snažily zohlednit tradiční folklór, kroje, vytvořit takovou alternativní spiritalitu, ve které se spojuje mariánský kult s atmosférou i řádem přírody a rituálů.

Už jsi někdy režírovala inscenaci určenou primárně do exteriéru? Jak to obecně ovlivňuje tvoje uvažování při vymýšlení režijní koncepce?

Pro Shakespearovské slavnosti jsem připravila Hamleta a musím říct, že ta inscenace bude vždycky patřit mezi ty mému srdci drahé. V Ostravě se sešla úžasná parta, Hamleta jsme měli hotového za dva týdny, celé dny jsme ve vedru zkoušeli. Byla to intenzivní práce. Klidná, soustředěná a smysluplná. Kytice, stejně jako Shakespeare, pod širé nebe podle mě tak nějak přirozeně patří, ale je v ní daleko víc prostoru pro velké emoce, pro expresivní prožitky a velká gesta. Jsem zvědavá, kam se dostaneme, těším se.

Pro jakého diváka bude naše Kytice určena?

Já bych si přála, aby vzniklo představení pro celé rodiny, ne primárně zábavné, ale určité silné, hluboké. Aby se na naši inscenaci mohli dívat starší děti a dospívající vedle svých dospělých, a tak aby vznikl prostor pro sdílený zážitek.

Jako režisérka se věnuješ různým žánrům – komedii, klasickému dramatu, ale i divadlu pro nejmenší, takzvanému miminímu divadlu, a dokonce loutkám v případě pravidelné spolupráce s Divadlem Spejbla a Hurvínka. Dalo by se říct, co z toho tě nejvíc baví, naplňuje?

Mě opravdu naplňuje kreativní život, ve kterém mohu střídát žánry, měnit zaměření svého fokusu. To taky, myslím, chrání mou mysl před vyhořením. Dětský divák mi dává okamžitou zpětnou vazbu, už dávno vím, že mu lze hrát, a musí se mu hrát, o všem, nejen pohádky. Současný dospělý divák mi zase přijde takový nedomazlený. Dostává už dlouho vše a ve velkém, ale chybí mu něha, šetrné zacházení – takové ty základní věci, co lidem někdy připadají jasně, ale člověk si je často a akutně potřebuje zopakovat. Třeba že láska je smysl všeho, jakkoliv to zní pateticky.

Jaká režijní práce ti v poslední době dala nejvíce zabrat?

Sen noci svatojánské v Uher-ském Hradišti a Skleněný zvěřinec v Olomouci. V obou případech jsem pracovala s dobrými lidmi, srdcovým týmem a pracovními herci, jen ty hry byly prostě hodně náročné, jen tak se nedaly, jakkoliv nakonec vše skvěle dopadlo.

Mluvilas jsi o ostravském Hamletovi, na jaké svoje další inscenace jsi opravdu pyšná? Které jsou ty tvoje nej, srdcovky?

Upřímně – na většinu ráda vzpomínám. Jsou výjimky, ale během nich jsem se toho zase hodně naučila: o světě, o lidech i o sobě, takže mi daly cenné zkušenosti, které mě posunuly lidsky i profesně. Takže opravdu

těžko říct a nerada bych na něco nebo někoho zapoměla. Ale – dvakrát jsem cítila, že začínám vrchol své kariéry, tady a teď. Když dostala Karolína Baranová za naší Marii Antoinettu Cenu Thálie a zavolala na mě do hlediště, kde jsem seděla s manželem, co měl v nosítku našeho dvouměsíčního syna. A pak když ten syn, Rudík, přišel se svou dětskou skupinkou na generálku naší batolecí inscenace Mánicka a bubácci.

Dlouhodobě se podílíš na tvorbě časopisu pro děti, píšeš scénáře pro dětského diváka, což je, přiznejme si, ten nejnáročnější divák. Co ti dává tvorba pro děti? Odkdy se jí věnuješ?

Po absolutoriu, když jsem ještě neměla úplně zvládnuté ego, mi tvorba pro děti a dospívající přišla jako nutná, protože je lehčí a dobře placená, teď se tomu svému tehdejšímu nezralému přesvědčení směju. Jenže takhle o tvorbě pro děti často mluvili naši kantoři na škole: jako o té podřadné pro ty, kteří neuspějí ve velkém dospělém divadle, pro ženy-režisérky, které se pletou do mužského světa. Dělal jsem ji, ale úplně ji necítila. Postupně jsem ale k tomuhle žánru, a hlavně divákoví přitnula. Nějak mu rozumím beze slov a domluvy, vím, co pro něj bude zajímavé, co mu přijde vtipné, kde jsou jeho témata. Umím se na něj nacítit a vážím si toho. Hodně mi s tím v začátku pomohlo pražské

divadlo Minor a liberecké Naivní. Právě tam jsem totiž prožila první velké pocity smyslu v hledišti plném dětí a dospívajících.

Před dvěma lety jsi v Olomouci režírovala operu Prodaná nevěsta, která se stále s úspěchem hraje. Tehdy mě zaujala akce nazvaná Prodaná, baby! – šlo o otevřenou zkoušku určenou speciálně pro rodiče s miminky. Co bylo cílem takové akce a setkala se se zájmem rodičů? Byl to tvůj nápad?

My jsme s manželem hodně společenský pár a dokud to šlo, brali jsme Rudíka v nosítku s sebou. A protože jsme mohli ze známosti na generálky filharmonie či do divadel, na vlastní kůži jsme zažili, že když je v pohodě rodič, může být v pohodě i dítě. A tak se dospělý nabaží tolik kýženého sociálního kontaktu a dítě je u toho s ním, jen třeba spí nebo kouká. Než byl Rudovi rok, dali jsme nespočet koncertů, divadel a výstav, dokonce i pár filmů. A podobnou zkušenost jsem chtěla šířit – nabídnout dál, na což Moravské divadlo Olomouc reagovalo pozitivně a otevřelo jednu z generálních zkoušek Prodané nevěsty dospělým s dětmi do jednoho roku. Byl o to obrovský zájem, akce dopadla skvěle, dokonce z ní máme fotky, jak je hlediště plné mimin. A tak se v Olomouci takhle akce ujal a funguje dál. Nebudu lhát, jsem na to pyšná.

I s malým synkem „předškolkového“ věku režírujete průměrně čtyři inscenace ročně, kloubouk dolů. Jak zvládáš pracovat prakticky na plný úvazek? Proč sis nedovolila zůstat doma na klasické rodičovské?

Myslím si, že každá žena má mít možnost porodit a vychovávat děti tak, jak cítí, že je to pro ni dobré, vyhovující. Protože pak je tou nejlepší mámou, kterou může být. A já jsem vychovaná jako workoholik, v 90. letech to tak bylo normální, práce je mou nedílnou součástí, zůstat doma by ze mě udělalo zlou, nespokojenou paní. S velkou pomocí manžela tak kloubím mateřství s prací a musím říct, že je to těžké i skvělé, což je ale rodičovství asi vždycky... I tak ale budu muset výhledově zkrotit svůj pracovní život, protože syn byl přijatý do školky a já nechci, aby za mnou vlál. A já jsem se už taky upřímně navlála dost, prokočovala jsem po českých a slovenských divadlech patnáct let, dalo mi to mnoho, dál budu hostovat, jen trochu méně. Život je prostě změna.

V době našeho rozhovoru jsme s Kyticí těsně před startovní čárou. Jak se po šesti letech těšíš na opětovnou spolupráci s pardubickým divadlem?

Moc, velmi a šíleně. AnZH

PREMIÉROVÉ A GENERÁLKOVÉ ABONMÁ PRO NOVÉ ZÁJEMCE

V polovině května jsme zahájili obnovu abonentních vstupenek na příští divadelní sezónu 2026/2027. Stávající předplatitelé si svá místa již většinou obnovili – pokud tomu tak není, pak připomínáme, že místa jsou rezervována už jen do pátku 12. června (juniorským předplatitelům a majitelům výběrového či pohádkového abonmá místa držíme až do pátku 18. září).

Jestli ale stále ještě nepatříte do rodiny divadelních předplatitelů a chtěli byste VČD navštěvovat pravidelně, navíc za

zvýhodněnou cenu a s dalšími bonusy, od **pondělí 15. června** si můžete zakoupit uvolněná místa v premiérovém a generálkovém

abonmá (juniorské, výběrové a pohádkové abonentky budeme novým zájemcům nabízet od pondělí 21. září).

Podrobnější informace získáte v kanceláři předprodeje vstupenek za divadlem, případně je naleznete na webu divadla www.vcd.cz, kde lze předplatné i online zakoupit. RaS

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

V sobotu 2. května jsme na našich prknech uvedli světovou premiéru svérázné komedie **KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ**, kterou přímo pro náš soubor napsal slovenský dramatik **Viliam Klimáček**. Režie se ujal současný umělecký šéf mosteckého divadla **Filip Nuckolls**, jenž v našem divadle inscenoval i předěšlou Klimáčkovu hru *Kdo se bojí Beatles*. A jeho návrat do absurdních klimáčkovských vod se nadmíru vydařil! Ústřední dvojice syna-kurýra a jeho vyšinuté matky – **Martin Mejzlík** a **Ludmila Meceroďová** – i postavičky rozličných podivínských zákazníků diváky bavily, překvapovaly, ale také nastavovaly zrcadlo a nutily k zamyšlení. Ironická výpověď o proměně světa a nejistotě současnosti skrytá pod vrstvou groteskního humoru a nadsázky – to je naše nejnovější inscenace, která přináší další barvu do pestrého repertoáru VČD!

RaS

↑ MARTIN MEJZLÍK V ROLI KURÝRA JANA A LUDMILA MECERODOVÁ COBY JEHO MATKA

FOTO JAN FAUKNER

↑ MARTIN MEJZLÍK DORAZIL NA SPOLEČENSKÉ POPREMIÉROVÉ SETKÁNÍ BEZ ZPOZDĚNÍ A S DCEROU ZUZANOU.

↑ ROMANA CHVALOVÁ A LUDMILA MECERODOVÁ TAKÉ UŽ VE FOYER U ZASLOUŽENÉHO OSVĚZENÍ.

↑ NA OSLAVĚ PO ÚSPĚŠNÉ PREMIÉRE NEMOHLA CHYBĚT ANI ELIŠKA JECHOVÁ.

↑ REŽISÉR FILIP NUCKOLLS V ROZHOVORU S AUTOREM HRY VILIAMEM KLIMÁČKEM.

↑ UVOLNĚNOU POPREMIÉROVOU ATMOSFÉRU SI UŽÍVALA I PETRA JANEČKOVÁ.

↑ PO PREMIÉRE SE VE FOYER SKVĚLE BAVILI TAKÉ MANŽELÉ DARJA A JOSEF PEJCHALOVÍ. FOTO JIŘÍ SEJKORA

Více fotografií naleznete na www.vcd.cz.

KONEC STARÝCH ČASŮ V NOVÉ HŘE

V květnu jsme uvedli světovou premiéru komedie KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ. Autor Viliam Klimáček ji napsal přímo „na tělo“ našim hercům. Zvolili jsme pro ni pracovní motto „nový konec starých časů“, protože je o lidech, kteří se různými bizarními způsoby snaží vyrovnat s proměnou, která se v současné době děje se světem. Proto v této komedii hrají převážně herci, kteří si pamatují časy, kdy se náš svět jevil jako relativně bezpečný. Zeptala jsem se, co znamená tato prudká proměna pro ně. Otázka je to značně komplikovaná, proto odpovídají různými způsoby, ale každý zajímavě.

LUDMILA MECERODOVÁ

Mě odjakživa hrozně zasahuje, jak si my lidi bezhlavě a bezmyšlenkovitě ničíme planetu. Každý vidí jen svůj dnešní plný talíř a nemyslí na to, co bude dál. Po Sametové revoluci jsem doufala ve zlepšení, ale zase se betonuje a kácí a ničí se příroda. Jak je vidět, kapitalismus v tomhle lepším nebude. Moderním technologiím nepodléhám, nejsou mi vlastní. Jsem boomer, jak se nám říká, a vůbec mi to nevádí. Děsí mě ta současná změna světového řádu, jak si diktátoři chtějí rozporcovat zeměkouli a jak svět řídí sami šilenci, tedy z mého pohledu. Abych nepodléhala úzkostem z toho, kam se svět řítí, mám jedinou obranu v denních radostech. Mohou být úplně drobné, stačí, když uvidím

sedmikrásku nebo hezkého pejska, nebo když teď začalo pršet. Jinou cestu nevidím, občas můžu jít někam demonstrovat, třeba proti Motoristům, ale mnoho tím nezmůžu. Snažím se o to, co můžu: třídít odpad, nedělat nepořádek, být vlídná k lidem. Víc asi nedokážu.

PETRA JANEČKOVÁ

Mně se ze „starých časů“ stýská po slušném chování, trápí mě agresivita. To, že dnes do našeho světa vstupuje umělá inteligence a vyspělé technologie, je samozřejmě na jednu stranu ku prospěchu. Ale zároveň to člověka nabádá k tomu, aby zlenivěl, neřešil problémy sám za sebe, když je může konzultovat se všemi lidmi na světě. Žijeme v době, kdy máme úplně všechno, všechno si můžeme dovolit

a nikdo už nemá vůli na něco čekat. Pamatuju si, jak jsme kdysi čekali týden na další díl nějakého seriálu. Teď si můžeme pustit celou sérii najednou. Nebo přijdeme do obchodu a tam mají, nač si vzpomene-me. A vlastně do toho obchodu vůbec nemusíme jít, vybereme si zboží na internetu a dovezou nám ho až domů. Zvykli jsme si na strašně snadný život, a to nás otupuje. Mrzí mě, že se lidi přestali zdravit, říkat „prosím“, „s dovolením“ a „děkuji“. Ne všichni, samozřejmě. Pak člověka potěší, když potká někoho z těch „starých časů“, kdo hezky poděkuje nebo se umí omluvit.

ROMANA CHVALOVÁ

Já si myslím, že změnu světa prožívá každá generace. Ale v dnešní době technika,

FOTO J. FAUKNER

J. VÁPENÍK

sociální síť a překotné informace ze světa všechno strašně zrychlily, žijeme ve strašně uspěchané době. Jistě je to i tím, že člověk stárne a čas se mu zužuje, ale slyším to i od mladých lidí. Když jsme byli mladší, tak jsme na sebe měli víc času. Teď se na nás všechno strašně hrne, člověk neví, co dřív s vlastními starostmi, a ještě se mu žene hlavou, co se děje ve světě. Ale mám šťastnou povahu v tom, že se snažím fatálně netrápit tím, co nemůžu změnit. Myslím si, že člověk má dělat všechno pro to, aby měl čisté svědomí, chovat se slušně k lidem i k přírodě. O to se snažím. Jsem jenom kapička v moři, ale vidím cestu v tom, co člověk může udělat sám za sebe.

JOSEF PEJCHAL

Ztrátu starých časů řeší lidstvo odnepaměti a netřeba nad ní hořkovat. Spíš bychom z toho měli vycházet, poučovat se a jít dál. Za každou dobou zůstává nostalgie. Jsou lidé, kteří rádi vzpomínají i na komunismus a zapomenou, co bylo špatně, protože tehdy byli mladí, a tak jim ty vzpomínky připadají hezké. A tak je to s každou dobou, i s tou dnešní, a je třeba pracovat s tím, co přináší. Třeba zhmotnění umělé inteligence, i s jejími chybami, o kterých ve hře hovoří Láďova postava, je něco, na co se musíme připravit.

Není možné před tím strkat hlavu do písku, nechtit s tím pracovat. Protože AI je a bude všude okolo nás – autonomní auta, řízení továren, rozhodování ve zdravotnictví a spousta věcí, které si člověk ani neuvědomí, ale jsou tu a stále se vyvíjejí. Jsou nastavené tak, aby lidem pomáhaly. Ale je třeba mít stále na paměti, že umělá inteligence nemá zodpovědnost, etiku, svědomí. Stroj nemá důvod myslet na nikoho jiného než na sebe, to znamená, že je třeba s ním spolupracovat a dbát na to, aby byl ukořitovatelný. Když moderní umělá inteligence zjistí, že je člověk nemocný, tak mu poradí, kde koupí tabletku, a doporučí nejlepší léčbu. Ale pokud sama usoudí, že by bylo pro společnost lepší, kdyby ten člověk zemřel a jeho orgány se prodaly, tak ho bude navádět k sebevraždě. Už takové případy jsou, i když se k nám dostávají vytržené z kontextu. Prostě AI nemá morálku, to si musíme uvědomovat, abychom se jí nezačali bát.

JAN VÁPENÍK

Měj jsem to štěstí, že jsem se narodil ještě ve 20. století, kdy nebyl internet a svět byl o hodně pomalejší. Jak říkal pan Werich, když někdo někomu napsal do dopisu, že je vůl, tak se to dotyčný dozvěděl za týden, nebo třeba za měsíc. Dnes je

to ve vteřině a mně tohle moc nevyhovuje. Jsem sice aktivním členem facebookových i instagramových stránek, ale jenom proto, že nám to pomůže říct, když se nám něco nelíbí, dát najevo, s čím nesouhlasíme nebo za čím stojíme. Ovšem jenom pokud to máme dobře nastudováno a podloženo fakty a víme opravdu, o čem mluvíme. Jinak jsem velký staromilec, mám rád oheň, les, zeleno a klid a velmi často toho využívám se svými dvěma psy, se svými dětmi a se ženou. Když je možnost vypadnout a soustředit se jenom na úzký okruh svých lidí, tak je to veliké blaho. Je třeba se v dnešní době trochu obrnit vůči tomu, co na nás ze všech stran útočí, a nenechat se moc vtáhnout do všeho dění okolo. Ale to neznamená nevyjadřovat svůj postoj k tomu, co se děje. Všechno chce svou míru.

ALEXANDR POSTLER

Říkám si, že se nám dnes světová i domácí politika až příliš přelévá do života. To asi není dobře, protože lidi zaujímají nějaké postoje, ačkoli jim ani pořádně nerozumějí. Ale chovají se podle nich a vznikají z toho zbytečné a velké nesváry. Člověk samozřejmě má trochu sledovat politickou situaci, ale spíš okrajově, protože v životě jsou podstatnější věci. Prý to tak v některých zemích je. →

R. CHVALOVÁ A L. ŠPINER

M. MEJZLÍK A A. POSTLER

Ale u nás politika stále vniká do každodenního života. Na druhou stranu poslouchám pár filozofů, jako je třeba pan Cílek, kteří říkají, že pakliže se nestane nic fatálního, tak se to zase srovná. Že to má své zákonitosti. Že teď je to nedobré na vzestupu, ale že to přirozeně zase musí jít dolů. Tak na tu dobu se těším, vyhlížím ji.

LADISLAV ŠPINER

Doba, ve které jsem vyrůstal, měla řád. Dětství jsem prožil sice za komunismu, což určitě nebylo příjemné pro rodiče, ale

my děti jsme si to moc neuvědomovali. Měly jsme řád, ten byl neměnný, musely jsme poslouchat, každý z nás měl nějaké povinnosti, ale měly jsme úplně bezstarostné dětství. Dnes se z toho řádu uhnulo na nějakou jinou cestu a nemyslím si, že je správná. Říkám si, kam až to půjde dál. Doufám, že moje děti, které se snažím vychovávat v určitém řádu, získají nějaký nadhled a třeba zjistí, že dodržovat pravidla je dobré. Doufám, že se ten svět, ve kterém by se člověk měl chovat vůči ostatním slušně a měl by mít respekt ke starším lidem, kteří jsou

mnohem zkušenější, jednou zase vrátí. Myslím si, že momentálně žijeme v naprostém chaosu, ale zároveň věřím, že se to zlomí. Protože všechno chodí v nějakých sinusoidách – jednou nahore, jednou dole. Teď jsme dole, ale snad zase polezeme nahoru a najdeme klid, harmonii a slušnost.

Elišku Jechovou, která hraje kurýrovu dceru Elu, ztráta „starých časů“ její generace teprve čeká. Držme jí palce! S představitelkou titulní role Martinem Mejzlíkem si o starých i nových časech pohovoříme v září. JaP

PŘÍMĚSTSKÝ DIVADELNÍ TÁBOR

Východočeské divadlo letos uspořádá první příměstský tábor pro malé divadelní nadšence, který se uskuteční od úterý 7. července do čtvrtka 9. července. Pro děti bude na Malé scéně ve dvoře připraven bohatý (nejen) divadelní program – účastníky čeká spousta zábavných her, při kterých poznají divadlo z úplně jiné strany.

„Tábor v divadle byl můj velký dětský sen a mám obrovskou radost, že si ho teď můžu splnit. I když už ne jako dítě, ale v roli organizátora,“ říká dramaturgyně pořadajícího **Mladého divadelního studia LAIK** při **VČD Kristýna Plešková** a dále upřesňuje: *„Celý program propojíme s pohádkou Pinocchiova dobrodružství,*

takže tři dny plné legrace si děti užijí ve společnosti oblíbeného pohádkového hrdiny s dlouhým nosem. Zároveň s ním nahlédnou do zákulisí divadla, vyzkouší si hereckou práci, ale také objeví kouzla dalších ‚neviditelných‘

V případě zájmu zašlete e-mail na laik@vcd.cz, obratem vám poskytneme podrobnější informace s přihláškou.

RaS

↓ DĚTI ČEKÁ SPOUSTA ZÁBAVY NEJEN S PANÁČKEM PINOCCIEM, FOTO J. SEJKORA

↓ PROGRAM TÁBORA PŘIPRAVUJE AUTORKA DĚTSKÝCH POHÁDEK K. PLEŠKOVÁ, FOTO J. SEJKORA

INSPIRUJE MĚ ENERGIE NATAŠI GOLLOVÉ, ŘÍKÁ KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ

JAKO ZUZANKA SE Š. POSPÍŠILEM A J. HÁBOU V HOTELU MODRÁ HVĚZDA, FOTO J. SEJKORA

ROZHOVOR

Herečka **KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ** má za sebou ve své páté (půlkulaté) sezóně ve Východočeském divadle sérii romantických hrdinek – začala nešťastně zamilovanou Soňou ve Vánovi, pokračovala osudově zamilovanou Berenikou v inscenaci Frederick a naposledy ztvárnila energickou Zuzanku, majitelku chátrajícího Hotelu Modrá hvězda.

V současné době zkouší s celým dámským souborem inscenaci Kytice, kterou režíruje Janka Ryšánek Schmiedtová ve spolupráci s hudebnicí Vladivojnou La Chiou. Premiéra se uskuteční 20. června na Kunětické hoře. Karolína hraje roli hodné sestry Dory v baladě Zlatý kolovrat. Pokud také jako my netrpělivě vyhlížíte plenérovou premiéru Kytice, pojdte si zkrátit čekání přečtením rozhovoru s milou, vtipnou, akční a talentovanou Karolínou Šafránkovou.

Máš ráda staré české filmy?
Mám. Moc. Dokonce jsem na to přišla po zhlédnutí filmu Hotel

Modrá hvězda, na který mě tatínek jako malou donutil se podívat. Z nějakého důvodu je téměř

ve všech případech obsazena Nataša Gollová.

Kdybys měla stroj času a mohla sis v nějakém starším filmu zahrát, jaký by to byl?
Eva tropí hlouposti...

V Hotelu ztvárňuješ roli, kterou hrała Nataša Gollová. Inspirovala ses jí, nebo jsi k postavě přistupovala po svém? →

Ona je jedinečná, takže jsem se jí snad nepokoušela úplně napodobovat. Inspiruje mě ale její energie, bezprostřednost a světlo, které z ní vyzařuje, tomu bych se přála alespoň přiblížit.

Pokud by ses měla stát majitelkou nějaké budovy, jaká by to byla?

Určitě budova nějakého divadla. Je mi jedno jakého, všechny mají svoje kouzlo. Ale řídit bych ho teda asi nechtěla! (SMÍCH)

Kromě Zuzanky hraješ také roli Adélky v pohádce S čerty nejsou žerty. Obě postavy jsou divácky spjaty s konkrétními herečkami. Myslíš si, že je to výhoda, nebo je to naopak svazující?

U té Hvězdy jsem měla větší strach než u Adélky. Nataša Gollová byla přece jen výraznější herečkou osobností a lidé mohou mít určitá očekávání, která jim třeba nemůžu splnit. Ale naučila jsem se to tolik neřešit a užívat si každou roli.

↓ S R. ŽÁKEM, M. SIKOROVOU, M. MATOUŠKEM A J. AUGUSTINEM VE 451 STUPŇŮ FAHRENHEITA, FOTO J. SEJKORA

V Hotelu zažívá Zuzanka lásku na první pohled. V inscenaci Frederick hraješ Bereniku, osudovou lásku Fredericka, kterého ztvárňuje Láda Špiner. Jsi sama romantička? Jsem!

Od nástupu do angažmá hraješ pravidelně na naší venkovní scéně na Kunětické hoře. Nyní tam zkoušíš novou inscenaci Kytice. Máš ráda tyto plenérové inscenace?

Mám, moc! Ale je to pro mě dost náročné, neboť jsem požitkář – a objektů k pozorování je tam až až, takže vždy bojuji s udržením pozornosti.

Tvoji první rolí ve VČD byla novomanželka Bernášková ve Společenstvu vlastníků. Byla to skoro „němá“ role, jak na tuto zkušenost vzpomínáš?

Moc hezky, protože jsem celou dobu seděla na jevišti a užívala si nové kolegy, nasávala atmosféru a měla jsem tak dost času si na naše jeviště zvykat. Pamatuji si také výraz rodičů po premiéře, který říkal něco jako:

„Kvůli tomu jsme sem jeli tři hodiny?!“ (SMÍCH)

V adaptaci pohádky Tři veteráni jsi také nemluvila, role bratříčka Paňáci byla komická. Užívala sis ji?

Užívala, i když už to pro mě byla kupodivu náročnější role než manželka Bernášková.

V této sezóně jsi nazkoušela několik mluvených rolí, jednou z nich byla Soňa v inscenaci Váňa, která už dospěla k derniéře. Jak budeš na tuto postavu pod vedením Kasy Jandáčekové vzpomínat?

Soňa se mi zapsala do srdce, už když jsem si přečetla obsazení. Je to pro mě takový herecký milník, Čechova jsem hrála poprvé a s Kashou mě to moc bavilo. Beru to, že to tak má být.

Pravidelně se objevuješ v literárních pořadech v Poediu. Čteš ráda?

Čtu ráda, ale málokdy si najdu čas. Momentálně jsem zamilovaná do knihy manžela mě přítelkyně Marie Valtrové – Chuť kiwi. Můžete si ji pořídit například v knihkupectví na náměstí, doporučuji!

Naposledy jsi hrála a četla text Raye Bradburyho 451 stupňů Fahrenheit. Co tě na něm zaujalo?

Zaujalo mě na něm, jak je ne skutečně nadčasový. Dost jsem se styděla, že jsem se s jeho tvorbou setkala poprvé, ale určitě ne naposledy. Je to nesmírně silný text, aktuální nejen co se války týče, ale také pálení knih vnímám jako určitou symboliku dnešní generace. Jsem divadlu vděčná za každé setkání s takovými autory. Přála bych si, aby tento text nezůstal jen „u čtení“.

Kromě Poedí jsi často obsazována do INprojektů. Spolu jsme spolupracovali na Město moře hoře a Klimáčekových Influencerkách. Máš ráda současné hry a nové tvary, které si během těchto projektů můžeš vyzkoušet?

↑ JAKO BERENIKA S. L. ŠPINEREM VE FREDERICKOVI, FOTO P. ŠEDIVÝ

INprojekty strašně miluju, protože je to velký adrenalin, zároveň se ale můžu vždy opřít o text. Beru to jako takové intenzivní herecké tréninky. A příležitost se seznámit s novými tvůrci a texty.

Hrála jsi také v experimentálnějších inscenacích Orlando a Volání rodu. To jsou inscenace, které více vycházejí z herců samotných. Je pro tebe taková práce na roli příjemná?

Příznám se, že se s tím ze začátku vždy dost peru, ale ke konci mám radost ze společného výsledku a překročení hranic.

Jako divák rád vzpomínám na inscenaci Rychlost dopadu sněhové vločky, kde jsi hrála s Pepou Láskou. Na kterou roli nejraději vzpomínáš ty?

Určitě právě na Vločku, i když to bylo náročné.

Většinou jsi obsazována do kladných rolí. Chtěla by sis zahrát i „záporačku“?

No jasně!

I když třeba tvoje postava v seriálu Ulice nebyla úplně sympatanda, vid?

(SMÍCH) To teda nebyla! Ale moc mě to bavilo. Měla jsem díky té roli možnost poukázat na problémy šikany a její následky.

Účinkovala jsi v hudebním seriálu Gympl s (r)učením omezeným a v našem divadle v muzikálech Noc na Karlštejně a Makropulos musical, ve kterých jsi ale měla činoherní roli. Jaký je tvůj vztah k hudbě a ke zpěvu?

Můj dědeček hrál na všechny dechové nástroje a strýček je taktéž výborný muzikant. Zpěv miluju, ale myslím, že se raději

budu věnovat činoherním rolím, které mě baví upřímně nejvic.

Máš nějakou vysněnou roli?

Nemám. Nechci znít příliš ezotericky a pateticky, ale přijde mi, že mi ty role přicházejí přesně v čase, kdy mají. To mě baví.

V medailonku na webu divadla máš uvedeno, že neumíš vařit. Nastal v této činnosti nějaký posun?

Ano! Přibližně každé tři měsíce se naučím nové jídlo.

Jaké jsou tvé plány na léto?

Pojedu s rodinou a přáteli do Itálie. Budu určitě trávit čas u babičky v jižních Čechách a se svým pejskeeeem!

Kájo, děkuji ti za rozhovor. Zlom vaz v Kytici a užij si léto!

LaN

NEZÁVISLOST – NOVÁ ZKUŠENOST JOSEFA LÁSKY

Už třetí sezónu budeme v červnu uvádět na vyhlídce hradu Kunětická hora adaptaci známé filmové komedie *S čerty nejsou žerty*. Pohádku samozřejmě hrajeme i v Městském divadle a na zájezdech, naposledy jsme v Chrudimi odehráli už šedesátou reprízu, což svědčí o velké oblíbenosti titulu. Kdo by si chtěl letos zpestřit letní večer, tak ho rádi přivítáme na některém ze tří pleněrových představení od čtvrtek do soboty 4.–6. června.

S čerty nejsou žerty baví diváky, ale i herce. Než vyšlo obsazení, tak v souboru, vlastně jako pokaždé, panovalo jisté napětí – kdo bude hrát jaké role. Role knížete připadla Josefu Pejchalovi, ale těsně před premiérou ho kvůli nemoci musel „zaskočít“ JOSEF LÁSKA. A v takových případech se pak postava alternuje oběma herci.

Pro Pepu Lásku to letos bude jedna z posledních Kuněk, protože koncem sezóny z VČD odchází na „volnou nohu“. Ne, ještě se neloučíme, protože ho čeká dohrávání několika rolí, ale už nebude stálým členem našeho hereckého souboru. Před představením Hotelu Modrá hvězda, což byla jeho poslední nastudovaná role v angažmá, jsme si povídali o tom, co bude dál. A také trochu vzpomínali...

Pepo, pořád se tomu nechce věřit, ale zdá se, že po dvanácti letech opouští angažmá v Pardubicích.

Je to tak. Když to člověk na začátku vysloví, že se loučí, je to celkem v pohodě... Ale čím víc se to blíží, tím víc je mi smutno.

Když jsem zkoušeli Hotel Modrá hvězda, tak jsem na poslední zkoušce poděkoval Petru Novotnému za poslední inscenaci. Přijde mi to hezké, že se něco uzavřelo. Začínal jsem s ním v Kavkazském křídovém kruhu a také s ním končím. V tu chvíli mi bylo hodně smutno. A taky jsem poděkoval kolegům za všechny ty roky.

V poslední době máš hodně změn, i milníků. Oslavil jsi Kristovy roky, v březnu ti bylo třiatřicet. Stalo se něco, znamenalo to nějaký posun, přerod, cokoliv...?

Zatím to asi nepocitují, neprožívám to. Ale myslím, že jsem pro dělal nějaký svůj vnitřní převrat ani ne před rokem. Ano, v mém životě se teď dějí velké změny, ale nesouvisí to s věkem.

Do života ti vstoupily děti, jsi dvojnásobným otcem. Když srovnáš život před dětmi a s dětmi, v čem je nejzásadnější rozdíl?

Asi se ti změní priority. Už nejsem sám za sebe. Když jsme byli s Eliškou „jen“ manželé, byli jsme sami pro sebe, teď veškerá energie směřuje k dětem. A možná i to byl důvod toho mentálního kotrmelce. Dlouho jsem nemohl psychicky „zkousnout“, že jsem táta, pořád jsem před tím utíkal a dělal blbosti.

Možná teď ani tolik necestujete. S Eliškou jste viděli kus světa. Co byl pro tebe největší objev, nebo řekněme jiný svět?

Kdybych měl mluvit o jiném světě, tak určitě o Americe. To je asi fakt nejvic. Dokud tam člověk není, nedokáže to pochopit. Tam je totiž všechno úplně jinak, než na co jsme zvyklí. Všechno je větší, hezčí, ale i odpornější. Všechno je maximální. Ale nejvic nás s Eliškou oslovila Itálie, jejich styl života, ať už to bylo na severu, či na jihu. Také jsem hodně cestoval s tátou, když jsem byl mladší. Holandsko je úžasné, ale myslím spíš menší města než třeba Amsterdam. Několikrát jsme byli v Rumunsku, tam je nádherná nedotčená příroda, až je to někdy nebezpečné. Místy jsme se i ztratili. Táta mě vysílal dopředu hledat cestu – jsem prostřední, tedy asi nejvic postaratelné dítě... (SMÍCH) Viděl jsem tam stopy medvědů a vlků, toho jsem se dost bál. Věřím, že nás s rodinou čeká ještě hodně cestování.

A děti vám u toho, zdá se, neprekážejí, i když jsou ještě malinké. Spousta lidí by si na to netroufla.

Byli jsme s Eliškou a Májou v Chorvatsku na lodi...

Ty jsi byl na lodi s malým dítětem? Doufám, že byla celou dobu připoutaná.

Nebyla. Ani jsme kolem neměli síť. Ale myslím si, že plavba na lodi není pro tak malé děti, a těším se, až budou větší, aby si to užily. Veškerá starost o dceru padla na Elišku, já jsem řídil loď, ani jeden jsme si to pořádně neužili.

Pojďte ale zpátky k divadlu – odcházíš po dvanácti letech. Kdyby ses mohl vrátit do tří rolí, co jsi tu nazkoušel, které by to byly?

To je těžké. Ale asi nepřekvapím, když řeknu Christophera v Podivném případu se psem. To pro mě bylo zásadní, asi i proto že to vedlo k Thálii. (PEPA ZA TUTO ROLI ZÍSKAL CENU THÁLIE PRO ČINOHERNÍHO HERCE DO 33 LET – POZN. RED.) Měl jsem moc rád věci, co jsme dělali s Filipem Nuckollsem, ať už to byly Lovecké scény z Dolního Bavorska, nebo Až ustane déšť, to mě moc bavilo. Ale obrovská zkušenost byl i Zamilovaný Shakespeare. Za mě to bylo poprvé, kdy jsem táhnul představení od začátku do konce bez jediné chvíle oddechu. Děkuji Petru Novotnému za důvěru, kterou do mě vložil, a doufám, že jsem ho nezklamal.

Co bude dál ve tvém životě? Jak se říká, jedny dveře se zavřou – jiné se otevírají. Ještě neodcházíš definitivně, budeš dohrávat představení. A co Čerti, kde máš alternaci s Josefem Pejchalem?

Uvidíme, jak to bude. Nebráním se tomu, ale záleží na divadle, jak se rozhodne. Jinak ostatní role budu dohrávat. Kdyby přišla nějaká nabídka na hostování, tak se vůbec nebráním. Teď se mimo Pardubice divadelně nic nerýsuje, až na přespršití sezónu. Myslel jsem, že jsem to začal řešit včas, ale řeším to pozdě.

S manželkou Eliškou jste spolu několikrát hráli, například v už zmiňovaném Podivném případě se psem. V Žitkovských bohyních jste dokonce měli milostnou scénu. Jak se hraje s životní partnerkou? Je výhoda, že ji znáš, nebo máš ostyhy, větší zodpovědnost?

V Elišce mám největšího kritika, kterého můžu mít. Když se na mě byl Petr Dohnal podívat v Mostě, tak Eliška, která mě taky viděla, byla proti tomu, aby mě vzal do angažmá, tvrdila, že jsem byl strašný... →

↓ COBY SPRÁVCE S P. JANEČKOVOU A M. MEJZLÍKEM V POHÁDCE S ČERTY NEJSOU ŽERTY, FOTO J. SEJKORA

Ne, že by to přetrvávalo, ale dostávám od ní tu největší a nejčistší kritiku a moc rád ji přijímám. Ať už mi řekne cokoli, beru to. Takže se s ní trochu bojím hrát, protože mám proti sobě silného partnera, hereckého i životního. Je to těžké, ale někdy si to dost užívám.

Například tu milostnou scénu v Bohyních. Mám velký ostych, když hraju osobní nebo intimní scény s kolegyněmi. Není mi to moc příjemné, musím nahodit nějakou masku a připadám si strašně blbě. Ale s Eliškou ostych nemám. Moc nás bavilo spolu zkoušet v Noci na Karlštejně, protože jsme si to udělali po svém. Jistěže jsme byli svázáni předlohou, ale protože Pešek s Alenu jsou úplně mimo ten hlavní děj, měli jsme větší svobodu. A i když to pak se mnou hrály i jiné herečky, kterým se tímto moc omlouvám, protože byly moc dobré, ale mě to stejně nejvíc bavilo a baví s Eliškou.

Co od budoucnosti čekáš? Větší klid, nebo naopak více práce?

↑ V ROLI CHRISTOPHERA S. L. ŠPÍNEREM V PODIVNÉM PŘÍPADU SE SEM
FOTO J. HROMÁDKO

Chceš chytit nový vítr, nebo trochu zvolnit?

Nejdřív jsem byl strašně vyděšený z té přechodové fáze, ale teď se už na nový život velmi těším. Teď mám někdy takový klid, dopoledne jsem s dětmi. Ještě dost hraju, ale už vidím trochu dopředu a vím, že to nebude špatné. Vidím tam prostor na nějakou svou práci. Budu dělat v dabingu a těším se

i na nějaké natáčení, to může být ze dne na den. Moc mě baví, že jsem teď donucený k aktivitě, že musím něco dělat, nebyť pasivní.

Pepo, přeju ti, aby ti vyšly všechny plány, a především, abys byl šťastný.

Děkuji. A děkuji i za těch dvanáct let. Opravdu si toho nesmírně vážím.

JaU

POSTŘEHOVÁ HRA DUO V DIVADELNÍM KABÁTĚ

Zapomeňte na Shakespeara, největší drama se odehraje u vás na stole, kdo první najde shodu, bere vše!

Fanouškům divadla a stolních her přinášíme zábavnou novinku v podobě jedinečné karetní hry **DUO** s divadelní tematikou, která je založena na principu populární hry Dobble. „Nenechte se zmást jedním baličkem! **DUO** nabízí hned několik herních variant, takže můžete pokaždé rozehrát úplně jiný scénář a otestovat si svůj postřeh na mnoho způsobů,“ vysvětluje **Lucie Schánělová** z obchodního oddělení VČD.

Hra obsahuje kartičky s originálními ilustracemi vycházejícími z divadelního prostředí. Navržena je tak, aby bavila děti i dospělé. „*Na kulatých kartičkách nenajdete nic jiného než motivy spojené s prkny, která znamenají svět. Je to ideální dárek nebo zábava na cesty, která vás hravou formou vtáhne do výjimečného divadelního prostředí,*“ dodává **Lucie Schánělová**.

Nová hra DUO je k dostání v kanceláři předprodeje vstupenek za divadlem nebo v našem „obchůdku“ ve vstupním foyer.

RaS

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

V květnovém čísle naší Sezóny **Jindra Janoušková** zavzpomínala na inscenaci **PADALO LISTÍ, PADALA JABLÍČKA**, která jí vynesla Cenu Literárního fondu za ztvárnění role Anny, nešťastné manželky poslance říšské rady. Při hledání fotografií z této hry jsem zjistil, že inscenace měla premiéru 13. června 1986 – letos tedy slaví přesně 40 let od svého uvedení na pardubických divadelních prknech! A to už je důvod ke krátké připomínce...

Padalo listí, padala jablíčka napsal básník, prozaik a dramatik **Jiří Šotola** (1924–1989), který několik let působil jako herec a režisér v sousedním Hradci Králové. Jeho drama o beznadějně lásce a touze po autenticitě a smysluplnosti života na jeviště převedl významný režisér, dramatik, divadelní teoretik a pedagog **Jaroslav Vostrý** (1931–2025), spoluzakladatel Činoherního klubu, jenž byl u nás po nuceném odchodu z Prahy sedm let v angažmá. V oceňované inscenaci vedle Jindry Janouškové hráli také **Irena Poledníková**, **Josef Vrána** v alternaci s **Janem Szymikem**, **Radoslav Bartoník**, **Jan Hyhlík** a další. RaS

↑ JOSEF VRÁNA (KADET)

↑ JAN SZYMIK (KADET)

↑ MICHAELA LOHNÍSKÁ (ANTONIE) A JINDRA JANOUŠKOVÁ (ANNA, MANŽELKA VÁCLAVA ŠTÁSTNÉHO)

↑ IRENA POLEDNÍKOVÁ (LYDIE), RADOŠLAV BARTONÍK (JEJÍ CHOŤ OBRST R. SCHRADER) A JAN HYHLÍK (POSLANEC VÁCLAV ŠTÁTNÝ)

ROKY S MARTOU ROSZKOPFOVOU

M. ROSZKOPFOVÁ PŘI PŘEDSTAVOVÁNÍ NÁVRHŮ VÝPRAVY FREDERICKA. FOTO P. ŠEDIVÝ

Scénografka a kostýmní výtvarnice MARTA ROSZKOPFOVÁ dala v Pardubicích výtvarnou podobu inscenacím Tracyho tygr, Poslední léto, Romulus Veliký, Tajemný hrad v Karpatech, Jako břitva, Kalifornská mlha a naposledy Frederickovi. Ve svém oboru je jednou z nejžádanějších osobností na české scéně. Kostýmem či scénou nebo obojím „oblékla“ více než pět set inscenací, své profesi se věnuje víc než půl století. Na předávací porady do divadelních dílen jezdí perfektně připravená a s pečlivě ručně vyrobenými maketkami dekorací. Otázka, zda ji její práce pořád ještě baví, by byla pošetilá, a tak se zeptám jinak:

Marto, kdy tě tvá práce nebaví?
Na tuto otázku lze odpovědět jen tak, že nikdy nešlo o „nebavení“, spíše jde někdy o únavu. Jsem již přes 20 let na volné noze, a to zahrnuje tisíce projezděných kilometrů (neřídím, nemám auto). Vlastní práce na inscenaci mne pokaždé vyprovokuje a nabíjí – není to jen vlastní práce, ale hlavně vztahy se všemi, kteří na inscenaci pracují... Spíše se dá říct, že s někým tě práce baví více a s někým holt méně...

Pracovala jsi u nás na scéně i kostýmech do inscenace Frederick a zároveň v Českém

Těšíně na kostýmech do Roku na vsi. Obě inscenace jsou hodně zalíbené, takže to je nějakých kostýmů! Jen namátkou kouknou na loňskou sezónu a nestačím se divit – čtyři inscenace v Ostravě a po jedné v Těšíně, Opavě, Brně a Mladé Boleslavi. Jsi mimořádně výkonná, ale určitě musíš někdy odmítat. Co rozhoduje o tom, jestli nabízenou práci přijmeš?
Musím tě vyvést z omylu, myslím, že se o mě režiséři ani divadla neperou. Jak jsem již řekla, jde hlavně o vztahy s režiséry, o jejichž repertoáru a způsobu práce se dozvídám, se kterými souzním

pracovně i lidsky... a taková práce se nikdy neodmítá.

Vize výtvarníka jsou více či méně ujařmeny finančními možnostmi. Jsou divadla, která si nemohou dovolit drahou výpravu, ale chtějí (a musí) dělat inscenace, které nevypadají chudě. Pamatuji si od Bezručů nebo ze Šumperka, že dokážeš pracovat a až neschůdně malým rozpočtem, aniž by to na výsledku bylo vidět. Jak to děláš?
Ani nevím, kdy se mi ona „šetrnost“ dostala do krve... Za ty roky jsem se ještě nikdy neseťkala s tím, že by mi byl poskytnut obolus, který by byl opravdu zapotřebí. Myslím, že práce v menších divadlech člověka naučí hospodařit tak, aby je nezruinoval – ráda pracuji s materiálem už jednou použitým – ať jde o scénou, nebo kostýmy – samozřejmě se nejedná jen o vyřazené haraburdy, ale o segmenty, které v sobě mají jakousi paměť, a tak se náklady někdy snižují.

Skoro třicet let jsi soustavně spolupracovala s režisérem Josefem Janíkem, podílela ses na polovině jeho inscenací. Jak vznikne tak pevné pouto mezi režisérem a výtvarníkem?

Po studiích v Polsku jsem měla to štěstí, že jsem nastoupila po Honzovi Duškovi do Divadla Petra Bezruče v Ostravě, tam se mne ujal scénograf Ota Schindler, šéf výpravy. Byla jsem nabíta polskou vizí divadla, a tak se stalo, že jsem po několika pohádkách se Sašou Lichým začala pracovat s Pavlem Paloušem – tehdy pan Janík říkal: „...počkáme, ona ještě musí dozrát...“. Pak ale znenadání přišel, asi jsem dozrála... Začali jsme Hemingwayem – Komu zvoní hrana. Hrozně mne to s ním bavilo, jeho rustikálnost i nemilosrdnost byly pro mne další školou po profesoru Vychodilovi (Bratislava VŠMU) a profesoru Szajnovi (Varšava ASP). Nebyla to jen práce na inscenacích, co mne s ním pojilo, ale i jeho velká tolerance v době, kdy jsem byla čerstvě matkou dvou dětí, kdy mateřství, domácnost a vlastní práce na inscenacích byly hodně vyčerpávající – no, nevím, zda by jiný režisér měl tolik trpělivosti. Musím ale vzpomenout i Pavla Palouše, který měl stejné pochopení!

Prožila jsi u divadla celá normalizační léta, kdy byla dramaturgie divadel v kleštích ideologie. Ale v dokumentaci tvé práce jsem nenašla žádné dobové poplatné a v té době vlastně „povinné“ tituly. Jak to bylo možné?

Pan Janík i Pavel Palouš si nebrali servítky a zpracovávali zvolené tituly, jak to cítili. Často jsme, pravda, byli zváni na „kobereček“ a upomínání – božínku, ani sama nevím, jak to, že to vždy prošlo – myslím, že na tom měl nemalou zásluhu „žonglér“ Lada Knížátko, tehdejší ředitel divadla DPB, který bral často riziko na sebe...

Mám na tebe jednu vzpomínku, která mě dodnes dojíhá. Dělalí jsme Divadelní komedii v režii Michala Przebindy.

Bylo to v Karlových Varech, kde se právě křísila domácí činohra, a premiéru nám naplánovali jako matiné, tedy dopoledne. Jela jsi z Ostravy vlakem asi v pět ráno, pak ses v Praze nedostala do autobusu, tak jsi musela čekat na další. Do karlovarského hlediště jsi dorazila ve chvíli, kdy se na jevišti ozval výstřel, kterým představení končilo. Všechny jsi nás objala a šla jsi lovit spoj zpátky do Ostravy... Nutno dodat, že mnozí výtvarníci na premiéry vůbec nejezdí. Jak prožíváš premiéry ty?

Jezdívala jsem na premiéry – ne však na všechny, to při domácím vytížení v roli „komorné“ opravdu nešlo pokaždé. Nyní se do vzdálených divadel na premiéry nedostanu – Most, Plzeň, Budějovice, Liberec, Brno atd. – to už tak brilantně nezvládám... Věř mi, že ten ekvilibristický kousek s Karlovými Vary byl spíše výjimkou.

Frederick je tzv. dobovka, scéna a kostýmy (jakož i všechny další složky) musí vytvářet iluzi doby, nic nesmí přechývat.

Vyhovuje ti taková práce, nebo radši tvoříš svobodněji? Co je pro tvou práci nejdůležitější?

Cítím se stále jako student, který potřebuje nějaké vedení, jsem výtvarník, který potřebuje s režisérem pevné pouto, pak jsem schopna navázat. Jak už jsem dříve podotkla, vztahy s režiséry jsou určující. Těmi byli vedle Josefa Janíka a Pavla Palouše také Zdeněk Kaloč, Ivan Rajmont, Mirek Krobot, Ivan Krejčí, Lída Engellová, Petr Kracik a mnozí jiní – nyní, tuším, že již poštěstí, jsem pracovala s režisérem Lipusem. Obdivuji Radovanovu klidnou, ale nesmírně soustředěnou práci – byla a je pro mne vodítkem. Sympatie k osobě režiséra, k jeho pojetí života, inscenace, vždy silně ovlivňují vztahy a práci s dílnami – dekoračními, krejčovskými. Napětí, nepochopení a konflikty působí destruktivně a zanechávají v člověku nedobrou stopu... Dialog v životě i na jevišti vede k dobrému konci. **JaP**

↓ MAKETA SCÉNY INSCENACE FREDERICK, FOTO P. ŠEDIVÝ

**Pro více informací
naskenujte QR kód.**

INTERNATIONAL FESTIVAL

Jazz Dance Open 2026

SINCE 2004

01. 04. – 30. 06. 2026

Konzervatoř Pardubice | The Conservatory Pardubice

STŘEDA | WEDNESDAY 01. 04. – ÚTERÝ | TUESDAY 30. 06. 2026

VÝSTAVY | EXHIBITIONS

Foyer Domu hudby. XXIII. ročník festivalu otevře unikátní mezinárodní autorská výstava profesionálních výtvarníků: 248 umělců ze 44 zemí světa, „TANEC V KOLÁŽÍCH VII.“ | “DANCE IN COLLAGES VII.”
Výstava výherců soutěže „KRESLÍME A MALUJEME S FESTIVALEM 2026“.

Východočeské divadlo Pardubice

The East Bohemian Theatre Pardubice

NEDĚLE | SUNDAY 14. 06. 2026

09.00 | 9 am

DÍLNY | WORKSHOPS

Učí profesionálové. Výuka pro všechny zájemce. Lekce lze sledovat jako divák.
REZERVACE: +420 776 088 093

09.00–10.10 HELENA MACHOVÁ (CR) – JAZZ CHOREOGRAPHY

10.20–11.30 BARBORA PTÁČKOVÁ (CR) – BODY CONNECTING

NEDĚLE | SUNDAY 14. 06. 2026

18.00 | 6 pm

GALAVEČER | GALAEVENING

Dekorování vítězů soutěže „Kreslíme a malujeme s festivalem 2026“.

Ve dvou tanečních projektech tančí PRVNÍ SÓLISTÉ BALETU NÁRODNÍHO DIVADLA MORAVSKOSLEZSKÉHO OSTRAVA: Shino Sakurada a Rei Masatomi (Japan), Rita Pires (Portugal) a Barnaby James Packham (Great Britain). BARBORA PTÁČKOVÁ (Tanec) a HELENA MACHOVÁ (Choreograf). TANEČNÍ OBOR ZUŠ JAROSLAVA KOJIANA USTÍ NAD ORLÍCI. TANEČNÍ DIVADLO HELENY MACHOVÉ. „TANEC V KOLÁŽÍCH VII.“ - Výstava 248 profesionálních výtvarníků ze 44 zemí světa. A další...

KROMĚ VÝSTAV, ZMĚNA PROGRAMU FESTIVALU 2026 VYHRAZENÁ!

VSTUPENKY | TICKETS

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO PARDUBICE:

+420 466 616 432

+420 466 616 402

obchod@vcd.cz

www.facebook.com/vcd.pardubice

info@ticpardubice.cz

www.machovadance.cz

www.vcd.cz

www.konzervatorpardubice.eu

LA P EN V Innovative Dance Platform (HONG KONG)

© The International Festival Jazz Dance Open

Foto | Photo by Aleš Mádr

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW.VCD.CZ
📍 VCD PARDUBICE 📧 VCDIVADLO

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚDĚL – ÚTERÝ 10.00 – 18.00
STŘEDA – ČTVRTEK 10.00 – 17.00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ ORCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
✉ ORCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15.00 – 17.00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB
☎ 602 528 752

PONĚDĚL – ČTVRTEK 11.00 – 23.00
PÁTEK 11.00 – 00.00
SOBOTA 16.00 – 00.00
NEDĚLE 16.00 – 22.00

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP OPATOVICKÁ
ENERGIE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

 EXPLOSIVA

NADACE
LENKY A ROMANA
SMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERA

Alukov
DOTVÁŘÍME DOMOV...

PARTNEŘI VČD

ComArr

BARTH

HAK

VCS
A BUREAU ORGANIZACE KONY

**DOSTIHOVÝ
SPOLEK**

era

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
Český rozhlas

TV

KAS
Kultura a Společnost

BEAT
BEAT

Country

88.0
FM

BUSTV
ZABAVNÉ CESTOVÁNÍ

**PARDUBICE
ŽIVĚ**

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

**NEB
REGION**

A11

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

 SEZÓNA MĚSÍČNÍ ZPRAVODAJ VČD ČERVEN 2026 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: M. MEJZLÍK, KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ, FOTO L. BUKAČOVÁ